

+

Homilie op 10-02-2019, 5^e Zondag door het jaar, Jaar C.

Dierbaren,

Bij het lezen van het evangelie van vandaag werd ik getroffen door een opmerkelijk detail, helemaal aan het begin. We zien daar Jezus, “*staande aan de oever van het meer van Gennesaret*” (Lc 5,1), en ook twee boten. Die zijn daar op dezelfde plaats als Jezus: “*aan de oever van het meer*” (Lc 5,2), en ook op dezelfde wijze als Hij: voor het ‘staan’ van Jezus en het ‘liggen’ van de boten gebruikt de Griekse grondtekst precies hetzelfde werkwoord. Bovendien staan beide parallelle formuleringen daar, anders dan in onze Nederlandse vertaling, heel dicht bij elkaar, en juist daardoor vielen ze mij zo op. Litterair gezien zou je dat als een klein schoonheidsfoutje kunnen beschouwen. Maar ik denk, dat we er méér in mogen zien.

De twee boten worden later allebei “*tot zinkens toe*” (Lc 5,7) gevuld met vissen, en die vissen zijn een voorafbeelding van de mensen die door de prediking van de apostelen tot geloof zullen komen, zoals Jezus aan het slot tot Petrus zegt: “*Wees niet bevreesd, voortaan zult ge mensen vangen*” (Lc 5,10). De boot van Petrus was niet groot genoeg om alle vissen in te bergen, zodat de maats in de andere boot gewenkt werden om te komen helpen.

Ik denk, dat we er een beeld in mogen zien van de Kerk, die immers ook zóveel gelovigen telt, dat zij niet in één enkele, maar in vele plaatselijke gemeenschappen bestaat, hier heel simpel door twee boten gesymboliseerd. Zoals Jezus zijn leerlingen later ook twee aan twee zal uitzenden om te prediken (vgl. Lc 10,1), opdat door hun onderlinge liefde hun getuigenis des te sprekender zou zijn. Ook de gemeenschappen van gelovigen: gezinnen, parochies, bisdommen, kerkprovincies, kloosters, congregaties, orden en seculiere instituten zijn geroepen tot dat getuigenis van onderlinge liefde. Zij zijn op dezelfde plaats als Jezus – die immers zelf aanwezig is in het hart van allen die Hem toebehoren– en zij zijn er op dezelfde wijze als Hij: zij vormen samen Christus’ Lichaam, wonderbaar in zijn veelvormige eenheid. De achtste zondagsprefatie zegt het zo treffend, als zij zich met deze woorden tot God de Vader richt: “Gij hebt uw kinderen, die door de zonde van U waren vervreemd, opnieuw bij U willen samenbrengen door het bloed van uw Zoon en de kracht van de Geest: één volk, uit de drieëne God, Lichaam van Christus, tempel van de Geest, uw Kerk op aarde: tot lof van uw veelvoudige wijsheid.”

“Uw kinderen, die door de zonde van U waren vervreemd”. Petrus is hiervan diep doordrongen, en daarom valt hij Jezus na de wonderbare visvangst te voet met de woorden: *“Heer, ga van mij weg, want ik ben een zondig mens” (Lc 5,8)*. Het is het diepe besef van eigen zondigheid, zo afstekend bij Jezus’ heerlijkheid, dat hem ook later, bij het Laatste Avondmaal, tot de Heer zou doen zeggen: *“Nooit in der eeuwigheid zult Gij mij de voeten wassen (Joh 13,8)!”*

Maar Jezus kent zijn Petrus, en kiest het juiste woord om hem tot andere gedachten te brengen: bij het Laatste Avondmaal zegt Hij: *“Als gij u niet door Mij laat wassen, kunt gij mijn deelgenoot niet zijn” (Joh 13,8)*, en in ons evangelie van vandaag: *“Wees niet bevreesd, voortaan zult ge mensen vangen” (Lc 5,10)*.

En dan brengen ze de boten aan land, en laten alles achter om Hem te volgen (vgl. Lc 5,11). Ze hadden begrepen waarom het ging: Jezus’ roepstem volgen ging hun boven alles.

Dat enorme contrast tussen Gods heerlijkheid en eigen, menselijke zonde zagen we ook bij Jesaja’s roepingsvisioen in de eerste lezing. Hij roept uit: *“Wee mij, ik ben verloren! Want ik ben een mens met onreine lippen, en ik woon te midden van een volk met onreine lippen, en toch hebben mijn ogen de Koning, de Heer der hemelse machten, gezien (Js 6,5)!”* En opnieuw in de tweede lezing, bij Paulus, die aan zijn Korintiërs schrijft: *“En het laatst van allen is Hij” – Christus – “ook verschenen aan mij, de misgeboorte. Ja, ik ben de minste van de apostelen, niet waard apostel te heten, want ik heb Gods Kerk vervolgd. Maar door de genade van God ben ik wat ik ben, en zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest” (1 Kor 15,8-10)*.

Dierbaren, moge het ook voor ons zo zijn! Mogen ook wij in alle eerlijkheid erkennen dat we zondaars zijn, maar tevens dat de Heer ons niettemin zijn genade geschonken heeft. Genade om lief te hebben: ieder afzonderlijk zijn of haar naaste, maar ook elke gemeenschap alle andere gemeenschappen. Moge er zo in Christus’ Lichaam geen verdeeldheid zijn. Mogen wij allen eendrachtig voor elkaar zorgen! Mogen, wanneer één lid lijdt, alle ledematen delen in het lijden, en wanneer één lid wordt geëerd, alle delen in de vreugde (vgl. 1 Kor 12,25-26)!

Dan zal het gebed dat wij straks, na de Communie, gaan bidden, steeds meer in vervulling gaan: “God, wij hebben deel mogen hebben aan het ene Brood en de ene beker. Wij bidden U: laat ons zó leven, dat wij één worden in Christus, en met blijdschap vruchten voortbrengen die heilzaam zijn voor heel de wereld. Door Christus onze Heer. Amen.”